

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 23 JULI.

Kiezingen van 2 Augustus.

Wij verzoeken de kiezers de volgende namen op hunne stembriefjes te schrijven:
MM. BARON GUSTAVE DE WOELMONT,
LOUIS JULLIOT,
GRAAF FR. DE BORCHGRAVE d'ALTENA.

Het is onnoodig andere aanduidingen bij de namen der kandidaten te voegen. De woonplaats, bij voorbeeld, mag er niet bijgevoegd worden; dit zou volgens de wet eene voldoende reden zijn om het stembriefje te doen vernietigen.

De namen van den senator en der twee representanten moeten op hetzelfde kiesbriefje geschreven worden. De eerste naam telt voor het Senaat; de twee laatste voor de Kamer der Volksvertegenwoordigers. Het is dus van het grootste belang van den naam van M. den baron de Woelmont aan het hoofd der lijst te plaatsen.

Wij vernemen dat onze tongersche liberalen den 2 augustus den slag willen wagen, ten minste tegen twee onzer kandidaten.

Men verzekert dat de liberale *Vedette* verzocht is geworden de twee liberale kandidaten niet te verdedigen. Onze tegenstrevers begrijpen dat het genoeg is van door dat smerig blad voorgestaan te zijn, om zeker door de kiezers verstoten te worden. Is dat misschien niet waar, *Vedette*? Heb dan eens den moed om de namen uwer twee kandidaten aan het hoofd van uw blad te zetten, zooals wij het sedert drie weken doen voor MM. de Woelmont, Julliot en de Borchgrave?

Het is waarachtig om te lachen! Hoe! Het is op het oogenblik dat de liberale winkel overal overhoopt geworpen wordt, dat men zal ondernemen de rotte wortel van het doctrinarismus in het katholiek arrondissement Tongeren voort te planten? Het is op het oogenblik dat België van uur tot uur bedreigd is, op het oogenblik dat men door gansch het land de noodzakelijkheid gevoelt om zich eendrachtig rond den troon te sluiten om het behoud onzer onafhankelijkheid te verzekeren. Het is op dat oogenblik dat men in onze vaderlandslievende bevolking twist en tweedracht zal kornen zaaien?

Neen, versletene liberaaltjes, de katholieke kiezers zullen u den 2 augustus doen verstaan

DE VADERVLOEK.

LOSSE BLADEN UIT L. MÜHLBACH'S WERK
BENJOWSKY.

(Vervolg.)

Hij hoog zich tot haar, en haar schoon gelaat in zijne handen houdende, zag hij schier angstig in hare door tranen verduisterde oogen.

— Hoe komt ge toch aan zulke treurige woorden, Leonore? Vanwaar hebt ge den moed om van verliezen en verlaten te spreken?

— Ik weet het zelve niet; ik zag even tot de maan op en dacht aan u. Toen trok eene zwarte wolk er voorbij en verduisterde haar; ik dacht toen wat van mij worden zou; indien eens zulk eene wolk u ook voor mij onzichtbaar maakte.

Schoone dweepster, zegde hij glimlachend, men ziet wel dat uwe zenuwen nog geprikkeld, nog overspannen zijn, en dat de inspanning en vreugd van dezen dag u aangedaan hebben. Vanwaar zoudt ge anders zulke treurige gedachten hebben? Kom lieve vrouw, ik voer u naar uw slaapvertrek. Ge hebt rust noodig.

Zij schudde zacht het hoofd.
— Ik ben niet vermoed, noch uitgeput, Moritz. Maar ik weet niet hoe het komt, ik heb een voor gevoel van een naderend onheil, en ik ben zoo angstig, zoo vreeselijk angstig te moede, dat ik zou willen schreien van smart en wee. Daarom is 't voor mij eene behoefte u te aanschouwen, u te zeggen dat ik u bemín, van u te hooren dat niets ons scheidt kan, niets dan de dood! Herhaal dit, geliefde, zeg dat het zoo is!
— Niets kan ons scheiden, zegde hij, niets dan...

— Waarom zweeg hij plotseling, waarom ontroerde hij en waarom overtoog eensklaps eene doodelijke bleekheid zijn gelaat?

welk krediet gij nog geniet. De uitslag der kiezing zal niet alleen een schitterende zegepraal zijn voor de heeren de Woelmont, Julliot en de Borchgrave, hij zal u nog voor altijd den moed doen opslaan om ooit op nieuw te beginnen.

Wij hebben nog slechts een woord te zeggen aan de katholieke en oprecht vaderlandslievende burgers. Zij zullen begrijpen dat het noodzakelijk is van den 2 augustus zonder uitzondering tegenwoordig te zijn aan de kiezing, opdat de uitslag eene welsprekende protestatie zij tegen de doctrinaire opleiders.

De *Postrijder* heeft maatregelen genomen om de tijdingen van den oorlog met de grootste nauwkeurigheid en snelheid mede te deelen. Telkens dat de belangrijkheid der nieuwstijdingen het zal vereischen zullen wij buitengewone nummers uitgeven.

Tot heden bepalen de tijdingen zich met voorbereidsels die in Frankrijk zoowel als in Pruisen met geestdrift voortgezet worden. Wij begrijpen het ongeduld der nieuwsgierigen, die zich alle dagen op eenen grooten veldslag verwachten. Sedert tien dagen, zegt men, is de oorlog verklaard en tot heden is er nog geen slag geleverd! Wees daar over niet verwonderd, lezer. Denk na, welke ontzaglijke massa oorlogsmaterieel en krijgsvorraad er moet vervoerd worden alvorens het leger gereed zij slag te leveren. Het is niet alles van drie honderd duizend soldaten op het slagveld te brengen, er moeten nog duizende wagens kogels, poeder, tenten, eetwaren vervoerd worden, hospitalen ingericht, enz., enz. en men zou niet moeten verwonderd zijn, indien er binnen veertien dagen nog geen slag werd geleverd.

Hetgeen overigens duidelijk bewijst dat men zich nog aan geene veldslagen kan verwachten dat is dat Keizer Napoleon en de oppergeneraals van het fransche leger nog niet uit Parijs vertrokken zijn.

Oproep tot de Liefdadigheid.

Een groot getal gehuwde mannen zijn onder de wapens geroepen. Zij zijn vertrokken en menige hunner laten vrouw en kinderen zonder middelen van bestaan.

Wij doen eenen oproep tot de liefdadigheid onzer medeburgers om die ongelukkige huisgezinnen ter hulp te komen. Wij zullen ons gaarn met het inzamelen der giften belasten. Zou het ook niet te verlangen zijn dat de

Zonderling! Juist in dit oogenblik herinnerde hij zich den eed, dien hij vroeger, in de onderaardsche kerk te Panta, aan zijnen oom had gedaan, en het woord verstonde op zijne lippen.

— Nu, vroeg zij verwonderd, ge zwijgt? Wilt ge mij dit niet zweren?

— Ik heb u dit reeds zoo dikwijls met vreugd gezworen en herhaal het ook thans, zegde hij. Maar zie, Leonore, zie ginds naar die laan. Is daar niet iemand? Ziet ge de donkere gestalte niet, die door de laan nadert?

— Ja, ik zie ze, fluisterde Leonore opspringend en zich aan de zijde van haren echtgenoot dringende.

— Zij gaat nog altijd voorwaarts, zegde Benjowsky haastig. Het zal een der gasten zijn, die misschien in 't park verdwaald is. Ik wil hem gaan vragen.

— Laat mij niet alleen hier, Moritz. Ik ben zoo zonderling angstig en beklemd. Ik ga mede.

— Neen, zegde hij. Ge moogt niet naar benden in den vochtigen tuin. En daarbij, wie weet in welken toestand zich deze achtergebleven gast bevindt, of de dampen van den wijn, dien hij heeft gedronken, hem nog niet in de hersens spoken. Vergun mij, dat ik u eerst naar uwe kamer voere, en dan wil ik den nachtwandelaar gaan zoeken mij te woord te staan.

— Neen, Moritz, neen! Zoo het een dief, een roover ware!

— O, een dief, een moordenaar zou niet in den helderen maneschild van de laan opgaan, maar langs donkere zijpaden langzaam voortsluipen. Zie slechts, hoe hoog en slank deze donkere gestalte is, en welk een lange schaduw zij op het geele zand van den weg werpt. Zij staat stil. Of ze ons ziet? Of haar gelaat tot ons is gewend? Nu doet zij weer eenige schreden voorwaarts en...

De maan werd juist door eene zwarte wolk bedekt en de geheele hof luidde zich in nacht en duisternis.

gemeente besturen en de weldadigheids gestichte hand aan dit goede werk leenden?

Dit is een echt vaderlandsche onderneming aan dewelke de liefdadige herten voorzeker niet ongevoelig zullen blijven.

Men heeft aangekondigd en wij zelve hebben het gerucht herhaald dat de getrouwde mannen en de gesubstitueerden niet onder de wapens zouden geroepen worden. Deze tijding is niet geheel nauwkeurig. Het zijn alleenlijk de getrouwde mannen der klassen van 1861 en 1862 die van den dienst vrijgesteld zijn. De getrouwden die tot deze twee klassen toebehooren en die hun bevel van vertrek ontvangen, moeten zich slechts aan den burgemeester hunner gemeente aanbieden en het bewijs leveren dat zij gehuwd zijn. De burgemeesters zijn in dat geval gelast ervan dadelijk den colonel te onderrichten opdat er gene vervolgingen ingespannen worden.

Krijgsheweging in België.

Men is volop bezeg met het zuidkasteel, te Antwerpen, langs den kant der Schelde, met kanons te bezetten. Gemeld kasteel is opgepropt van soldaten. Twee bakkerijen zijn er in werking. De booten der pontonniers staan in gereedheid op wapens geplaatst, om op het eerste bevel in werking te komen.

Een duizendtal voorwagens, karren en fourgoons, met poer en ballen geladen, staan gereed op het Kasteelplein, onder bewaking van verscheidene schildwachten, om op het eerste bevel naar de grenzen te vertrekken.

Twee batterijen veld-artillerie maken zich gereed om eerstdaags te marcheeren. Er is groot gebrek van paarden, doch men verwacht er dagelijks.

De kanonniers te voet blijven te Antwerpen en werken iverig aan het bezetten der forten en versterkingen.

Onder de kanons, waarmee men het zuidkasteel wapent bevinden zich nog mortiers van Willem I, met welke men in 't jaar 30 de stad beschoten heeft, doch ditmaal is er geen enkel kanon naar de stad gericht.

Wij vernemen dat het kamp van Beverloo morgen zondag gelicht zal worden. Men weet niet, waarheen de regimenten zullen gestuurd worden.

Te Dolhain, bij Verviers, heeft men van over de pruisische grenzen eenen ballon zien opgaan in denwelken twee personen zaten die niet anders kunnen zijn dan twee pruisische officiers. Zij hadden eenen grooten koperen telescoop of

— Ik huiver, mompelde Leonore, zich vaster aan Benjowsky's arm klemmende.

— Kom, Leonore, ik voer u naar uwe kamer. Ge hebt rust noodig.

— En gij? vroeg zij, terwijl zij haren arm in den zijne legde en met hem door de salon ging. Wilt ge ook niet te rust gaan? Wat bekommert ge u om den vreemde in den tuin? Wij willen een knecht tot hem zenden, dat zal het beste zijn.

— Neen, lieve, ik ga zelf, misschien kan ik een onzer gasten eene beschaming besparen, als hem de dienstdoden niet zien.

— Maar ge komt toch terstond bij mij en brengt mij bericht?

— Hoe! Is mijne Leonore eensklaps zoo nieuwsgierig geworden?

— Neen, Moritz niet nieuwsgierig, maar angstig. Ik schrik voor dezen vreemdeling, voor deze donkere vreeselijke gestalte. Ach, ik zou u willen bezweren bij mij te blijven, en er niet heen te gaan.

— Doe dit niet, geliefde. want het zou de eerste maal zijn, dat ik uwen wensch niet kon gehoorzamen. Ik moet weten wie zich des nachts in het park bevindt. Hier zijn wij aan de deur uwer slaapkamer. Vaarwel, Leonore, vaarwel en goeden nacht! Kus ons geliefd kind en denk mij in uw gebed! Goeden nacht, geliefde!

— Zie ik u heden niet meer, Moritz?

— Neen, Leonore, gij hebt rust noodig gij moet slapen, en wie weet hoe lang ik door dezen raadselachtigen gast opgehouden wordt. Nog eens, goeden nacht?

Hij opende haar de deur der slaapkamer; vervolgens keerde hij zich om en ging met haastige schreden naar de tuinkamer terug.

De maan was nu weer van achter de wolken te voorschijn gekomen en overstroemde het park met helder licht. Daar stond nog altijd, in 't

verrekijker waarmede zij de omstreken afkeken. Na alles goed afgespeurd te hebben zijn zij wederom op het pruisisch grondgebied afgedaald. Wat zouden die veeze mannen daar wel gaan afloeren.

De jonge graaf Jacques de T'Sorclaes, zoon van den achtbaren Gouverneur der provincie Limburg, heeft vrijwillig dienst genomen in het Belgisch leger. Hij is slechts achttien jaren oud.

Detachementen der gendarmerie te paard zijn in opmerking geplaatst op al onze grenzen.

Vele jongelingen, die binnengeropen zijn, schrijven aan hunne ouders, vrouwen, enz., brieven, waarin zij klagen over de lastigheid van den dienst, waaraan zij onderworpen zijn. En zeggen, dat dit slechts nog maar een begin zou zijn!

De twee forten van Luik moeten heden in staat van oorlog gesteld worden. Deze maatregel wordt voorgeschreven door de militaire inrichting.

De Staatmagazijnen zijn, zegt men, voorzien van wapens van het nieuw model, en van bevoorradingen, om te voorzien in alle noodwendigheden. Daar de behandeling der nieuwe wapens zeer eenvoudig is, en die in eenige uren kan geleerd worden, is het waarschijnlijk, dat de bijzondere korpsen in staat zijn om op te trekken voor twee of drie dagen nog verloopen.

Er zullen nieuwe wapens uitgedeeld worden aan de speciale korpsen der burgerwacht, om, des noods, te kunnen optrekken.

Op bevel van den graaf van Vlaanderen is een verlof verleend van 48 uren, op beurt, aan eenen officier per compagnie, ten einde deze heeren toe te laten hunne familie te gaan bezoeken.

Een bijzondere trein van Parijs, zich rechtstreeks naar Duitschland begevende, is verleden maand avond door de statie van Verviers gereden. Hij bevatte 700 pruisische reizigers, met hunne vrouwen en kinderen, welke uit Frankrijk gedreven waren. Geen enkel huoner had eenen koop.

Bij hunne aankomst in de statie van Verviers, heerschte eene onbeschrijflijk geestdrift onder de reizigers, en allen riepen: Leve België!

Talrijke dames en jufvrouwen der stad Gent beginnen reeds pluk te trekken voor de ongelukkige gekwetste soldaten in de strijden die dagelijks kunnen uitbarsten. De pluk zal gezondend worden aan het comitee van hulp aan de gekwetste soldaten.

midden der breede laan, de hooge zwarte gestalte die hare lange, donkere schaduw op het geele kiezel van den weg wierp.

Graaf Benjowsky trad haastig voort, de marmorenen treden der bordes af, in den tuin langs de bloembeden naar de breede laan.

En nu bewoog zich ook de hooge gestalte en ging voorwaarts, regelrecht op den graaf toe. Thans stonden zij aan den ingang der laan tegenover elkander.

De maan verlichtte volkomen helder en duidelijk de groote, slanke gestalte van den vreemdeling, en diens bleek gelaat met vonkelende oogen.

Benjowsky slaakte een dofven kreet en deinsde verschrikt achteruit.

— Gij herkent mij dus? vroeg de vreemde spottend. Hebt ge mij werkelijk nog niet vergeten, in weerwil van uw geluk en uw feest.

— Mijn oom, graaf Pulawsky, mompelde Benjowsky.

— Ja, uw oom, dien gij vergeten hebt, dien gij ontrouw zijt geworden, dien ge, nu hij tot u komt, niet eens in uw huis welkom heet, maar verschrikt van hem terugtreedt.

— Neen, oom, zegde Benjowsky, neen, ik heet u welkom, en verzoek u mij naar het huis te volgen; opdat ik u aan mijne vrouw en mijnen schoonvader kan voorstellen.

— Neen, lieve neef. Indien ik dit gewild had, zou ik mij niet sinds drie uren reeds hier in het park hebben verborgen, om een oogblik af te spieden dat ik u alleen kon spreken. Zoo ge niet gekomen waart, zou ik gewacht hebben tot ge u ter rust had begeven. Dan had ik mij door een uwer bedienden, die tot de onzen behoort in uwe huiskamer laten voeren en daar op u gewacht tot den morgend. Nu is het toeval mij gunstiger geweest, en ik ontmoet u hier. Des te beter!

— Oom, zegde Benjowsky zijne hand op den schouder van den graaf leggende; ik hoor aan